

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 684/2018
02.07.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бисерке Живановић, председника већа, Споменке Зарић и Зоране Делибашић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Стевица Чукић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Високи савет судства, чији је законски заступник Државно правобранилаштво из Београда, ради исплате, одлучујући о изјављеној ревизији тужиље против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1134/17 од 13.04.2017. године, у седници одржаној 02.07.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1134/17 од 13.04.2017. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиље за накнаду ревизијских трошкова.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2107/15 од 03.11.2016. године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев тужиље и обавезана тужена да јој на име плаћених доприноса за пензијско и инвалидско осигурање и за случај незапослености за период од 20.04.2010. године до 18.09.2012. године, исплати износ од 187.201,54 динара и то појединачно опредељене износе, са законском затезном каматом од датума доспелости, па до исплате, ближе одређене овим ставом изреке. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 57.960,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1134/17 од 13.04.2017. године, ставом првим изреке преиначена је пресуда првостепеног суда у ставу првом изреке тако што се одбија као неоснован тужбени захтев тужиље да се обавезе тужена да јој на име плаћених доприноса за пензијско и инвалидско осигурање и за случај незапослености за период од 20.04.2010. године до 18.09.2012. године, исплати износ од 187.201,54 динара и то појединачно опредељене износе, са законском затезном каматом од доспелости, па до исплате, ближе одређене овим ставом изреке. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу другом изреке ожалбене пресуде и одбијен као неоснован тужбени захтев тужиље да се обавезе тужена да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у

износу од 57.960,00 динара, а обавезана је тужила да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 22.500,00 динара.

Против пресуде донесене у другом степену, ревизију је благовремено изјавила тужила, због битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези члана 2. ЗПП, учињених у поступку пред другостепеним судом и због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а у поступку пред другостепеним судом није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП, на коју се ревизијом указује.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је обављала дужност судије и у поступку општег избора није изабрана на сталну судијску функцију у складу са Законом о судијама. По правноснажној судској одлуци од 25.10.2013. године, тужили је исплаћена накнада на име накнаде штете у виду изгубљене зараде за период од 01.01.2010. године до 18.09.2012. године и у корист тужиле за наведени период уплаћени доприноси. Решењем Адвокатске коморе Београда од 20.04.2010. године, тужила је уписана у именик адвоката Адвокатске коморе Београда. За период од 20.04.2010. године до 18.09.2012. године, тужила је уплаћивала доприносе за вршење самосталне адвокатске делатности, јер јој је судијска дужност престала. По мишљењу првостепеног суда тужила је стекла право да јој тужена накнади уплаћени новчани износ из тог основа, сходно одредби члана 154. став 1. Закона о облигационим односима и 164. Закона о раду.

Другостепени суд је усвајајући жалбу тужене преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев тужиле, као неоснован, из разлога што у конкретном случају нема кривице тужене за штету коју тужила трпи по основу уплаћених доприноса, јер наведено није у узрочно последичној вези са незаконитом одлуком тужене, па не постоји ни основ грађанско-правне одговорности тужене. Наиме, због поступања тужене тужила је претрпела штету која је на основу правноснажне пресуде утврђена и узрок те штете јесте остварен радњом тужене доношењем одлуке о неизбору тужиле од стране Високог савета судства, али сагласно изложеном тужила је остварила право на накнаду штете по основу изгубљене зараде и доприноса за период утужења. Међутим, у накнаду штете која је обрачуната не урачунавају се трошкови наменског карактера који су везани за стварне трошкове које је тужила имала поводом рада, односно бављења самосталном адвокатском делатношћу на коју тужила у конкретном случају нема право.

Неосновано се ревизијом указује да се наведено становиште другостепеног суда заснива на погрешној примени материјалног права.

Наиме, правни основ потраживања тужиле заснива се на одговорности државе за незаконит и неправилан рад њених органа (члн 35. став 2. Устава) и члана 172. став 1. Закона о облигационим односима, којима је прописано да правно лице одговара за

штету коју његов орган проузрокује трећем лицу у вршењу или у вези са вршењем својих функција.

Одредбом члана 2. Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање („Службени гласник РС“ број 84/04 ... 112/15), прописано је да се доприносима обезбеђују средства за финансирање обавезног социјалног осигурања и то пензијског и инвалидског осигурања, здравственог осигурања и осигурања за случај незапослености. Према члану 4. овог закона, средства доприноса су јавни приход, под контролом и на располагању организација за обавезно социјално осигурање, основаних законима који уређују систем обавезног социјалног осигурања, за намену утврђену у складу са тим законима.

С обзиром на наведену норму, а како је адвокат дужан да адвокатској комори плаћа чланарину и друге материјалне обавезе за време обављања адвокатске делатности, као и да за време обављања адвокатске делатности плаћа доприносе којима се обезбеђују средства за финансирање обавезног социјалног осигурања, а који представљају јавни приход, наведени трошкови тужиље нису у вези са незаконитим радом органа тужене, јер произлазе из обављања адвокатске делатности тужиље, због чега тужена није у обавези да по овим видовима накнади штету тужиљи.

Супротно наводима ревизије правилно је примењена одредба члана 191. став 2. Закона о раду, а правилно је и другостепени суд закључио да у накнаду штете која је обрачуната тужиљи се не урачунавају трошкови наменског карактера који су везани за стварне трошкове које запослени има поводом рада, односно бављења самосталном адвокатском делатношћу и у конкретном случају тужиља на исте нема право.

Правилна је одлука о трошковима парничног поступка, донета применом одредбе члана 153 ЗПП, а тужиљи нису признати трошкови за изјављену ревизију, јер по оцени овог суда по истој није успела.

Из наведених разлога применом члана 414. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Бисерка Живановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић